Мал. В. ГЛИВЕНКА

У деяких ремонтних майстернях «Сільгосптехніки» погано ремонтують сільськогосподарські машини.

— Що — трактор на ремонт привезли?
— Ні! Це відремонтований вивезли...

перець

№ 5 (568). РІК ВИДАННЯ XXVI Ціна 10 коп. КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1966

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Добре, що 8 березня — тільки один день...

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А скажи, Галю, правда не погано, що 8 березня неробочий день?

НАПЕРЕДОДНІ СВЯТА

Мал. Л. БОЙКА

— Скажіть, будь ласка, як зварити смачний борщ?

УХ, ХАР-Р-РАКТЕР!

(НЕ ФЕЙЛЕТОН, А ПСИХОЛОГІЧНА РОЗВІДКА)

Сильна і загадкова то штука — людський характер.

Є, скажімо, двоє. А між ними — любов. І то така, що — аж-аж-аж! Дуже сильна любов! Довічна!..

А через кілька тижнів після того, як та любов підтверджується печаткою загсу, характери закоханих раптом один в одного лобами впираються. А в результаті — «не зійшлися характерами» і — адью! Люди, бачте, зійшлися, а характери — ні, і — амба довічній любові. Виходить, що люди — само собою, а їхні характери — само собою. Хочеться чоловікові щось путнє зробити, а характер його дивиться на все те і хихикає зловтішно: «Хи-хи, чоловіче, то ще надвоє бабка ворожила...».

Еге ж, загадкова, сильна, а іноді й незручна то річ.

Але нічого не попишеш: так уже повелося, що мусить чоловік хоча б якийсь характер мати. Бо ж сказано: людина безхарактерна — то вже ніби й не людина, а ні се, ні те; ні риба, ні м'ясо. Такій людині ніхто серйозної справи не довірить.

Про Михайла Муратовича Тюймєєва не скажеш, що він — ні се, ні те. Він таки ж «те», людина в Ізяславі помітна. А якщо до риби та м'яса (та й іншого довольства) і має якесь відношення, то тільки як директор Ізяславського коопторгу.

Значить, характер у Михайла Муратовича є. Це авторитетно підтверджують і авторитетні люди.

Безпосередній начальник Тюймєєва — голова Ізяславської райспоживспілки т. Сасін усміхається:

— Знаєте, гарячий хлопець... Характер...

Інші відповідальні товариші з райспоживспілки — теж:

— Як працівник, він непоганий. Хороший працівник. А от характер його підводить. Що зробите — такий уже він у нього.

От і знову виходить, що хороший працівник — це одно, а його характер — це щось зовсім інше.

Воно б ще нічого, та шановні ізяславці, яким доводиться з характером Михайла Муратовича стикатися, ніяк чомусь не можуть відділити його від особи самого Михайла Муратовича. Навіть переплутують обох: там, де слід було б тільки про характер Тюймєєва говорити, говорять про нього самого:

— Ну й чоловік! А ще як вип'є, то краще на очі не попадайся.

От щоб внести якийсь просвіток у ту плутанину, ми й узялися за перо.

Характер у Михайла Муратовича не з тих, які за відомою класифікацією заносяться в графу «золотий характер». Він, якщо розібратися, з одного боку — алюмінієвий, а з іншого — чавунний.

Ось приклад його алюмінієвої м'якості.

Ізяславська районна газета «Колгоспне життя» вмістила критичний матеріал «Ловкач з коопторгу». У листі до редакції продавщиця М. Яковчук писала про темні махінації, про брутальність заготовлювача коопторгу Федора Якубця. У редакційному коментарі до цього листа чорним по білому писалося:

«Факти, які наводить автор листа, показують, що порочна практика заготівель, яку завели в коопторзі, де директором т. Тюймєєв, не сприяє зниженню цін на колгоспних ринках... Торгівля — це політика. Якщо ж у ній орудують ділки, подібні Федору Якубцеві, то стає можливим порушення політики цін, а це в свою чергу відбивається на настроях мешканців міста. Чи розуміють це в райспоживспілці? Доки там терпітимуть неподобства, що коняться в коопторзі?»

Безумовно, як директор коопторгу, Михайло Муратович в душі зреагував на виступ газети. Може, навіть, і збирався вжити суворих заходів до підопічного йому Ф. Якубця. Але його характер, видно, якраз м'яким, алюмінієвим боком до справи повернувся, і нічого не вийшло. В кожному разі, коли ми були в Ізяславі, Якубець спокійно продовжував свою біографію в ролі заготовлювача коопторгу, хоч після виступу газети вже й чимало на той час води в Горині збігло.

Це один бік.

Коли ж характер Михайла Муратовича повертається іншим, чавунним боком, тоді уже не беруться до уваги ані час, ані місце дії, ані вік і стать аудиторії. Тоді він під'юджує Михайла Муратовича зняти, наприклад, шарварок у готелі; спонукає його влаштувати сцену у чайній.

Ми не пишемо фейлетону, тому нема потреби відтворювати тут в усіх барвах ту фейлетонну сцену, зокрема, влаштовану Тюймєєвим у чайній № 1. Скажемо тільки, що говорилося там і показувалося таке, що не тільки дітям до шістнадцяти років слухати і дивитися не рекомендується.

Од того характеру — неприємності людям, зайві клопоти товаришам, які змушені займатися Тюймєєвим. Та й самому Михайлу Муратовичу — не завжди солодко: тільки що заспокоїлася душа — закінчив старий рік очищенням від стягнень, як новий рік знову ж розпочався з розгляду його персональної справи.

Що ж це виходить, товариші? Характер винен, а хто страждає? Невинна людина страждає!

Ми не бралися б за перо, якби не щире бажання допомогти людям і, зокрема, самому Михайлу Муратовичу якось захистити себе од того характеру.

Звичайно, Михайло Муратович уже не такого віку людина, щоб йому казки розказувати. Але треба.

Є така казочка про перукаря, якому дуже кортіло поділитися з кимось таємницею — розказати, що в короля — ослячі вуха. Коли тому перукареві вже ось-ось терпець мав урватися, викопав він яму, всунув туди голову і оту таємницю, що його мучила, виговорив.

Казка, як сказав поет, «ложь, да в ней намек, добрым молодцам — урок». Отож, коли ви, Михайле Муратовичу, почуєте, що ваш характер знову принудиться якусь штуку з вами встругнути, хапайте мерщій наодинці пляшку, виговоріть у неї все, що на язик пнеться, заткніть і в темний куток поставте. І вам одразу на душі полегшає, і людям од того легше буде.

Але при цьому пильнуйте, щоб та пляшка була зовсім порожньою ще до того, як ви її в руки візьмете. Інакше може статися, що не тільки казка, а й дійсність не буде вам уроком.

Д. МОЛЯКЕВИЧ,
спец. кор. Перця.

Хмельницька область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Зробити моментальне фото в Івано-Франківську ще недавно було проблемою. Жодне фотоательє міста таких знімків не виготовляло. Допоміг зрушити з місця цю проблему фейлетон «Фотогенічна дуля», опублікований торік у № 20 журналу.

Після виступу «Перця», обласне управління побутового обслуговування населення виділило і фотографію (№ 4), де виготовлятимуться моментальні знімки; і ательє «Фотомомент» відкриває; і строки на виготовлення інших фотознімків набагато скоротило; і тих, що клієнтам «фотогенічні дулі» підносили, як слід покарало. Дісталося, зокрема, і старшому майстрові фотоательє № 3 Пікарю. Його знято з посади й переведено в лаборанти.

Дехто вважає, що найважливіше в керівництві — це прийняти рішення, дати вказівку. Коли ж рішення прийняли, про нього часто забувають, і хороші задуми перетворюються в добрі наміри.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

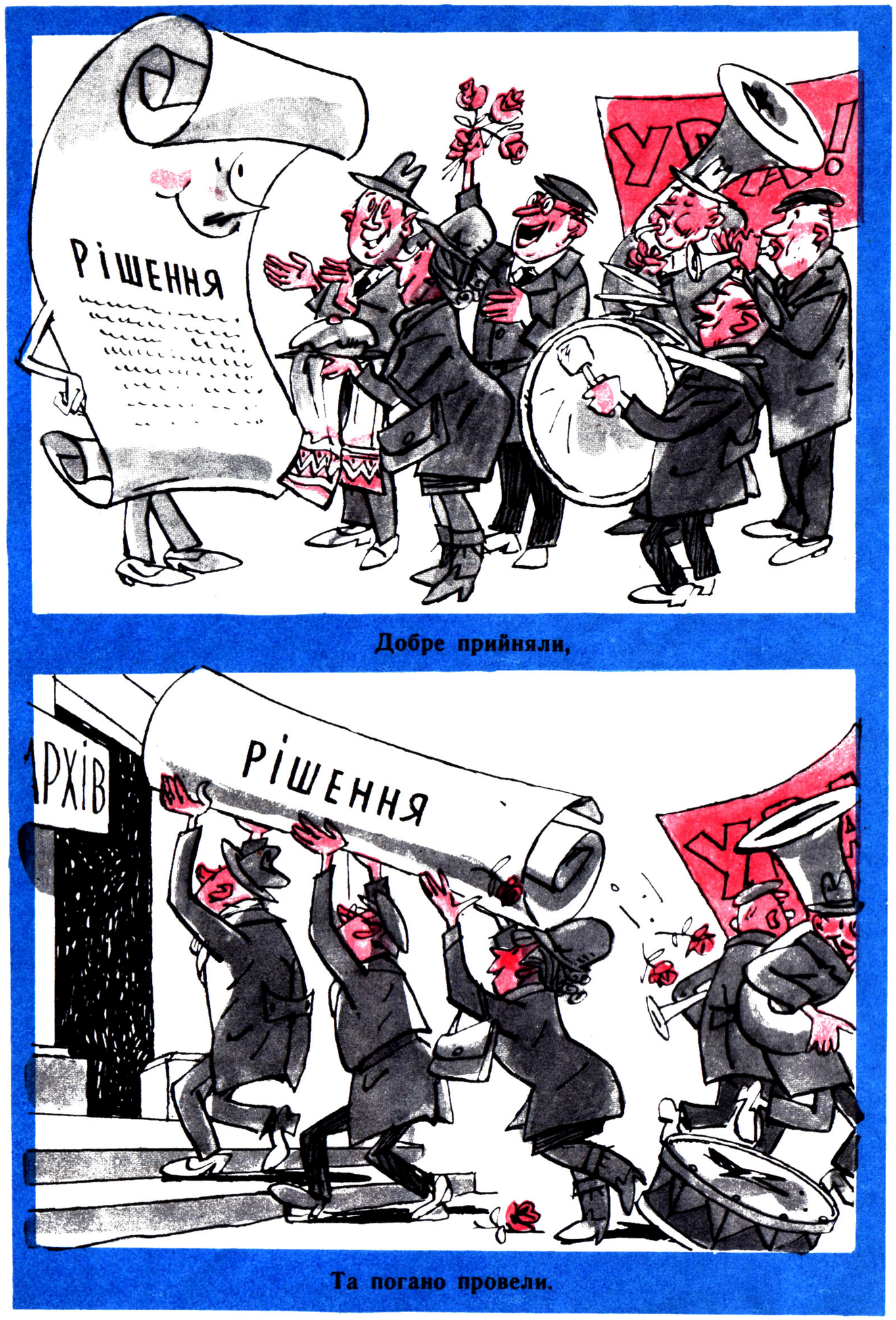

Балада про традиційника і новатора

Товкач, як поет, появився на світ,
Либонь, уже сорок із хвостиком літ...

Одні з читачів його вже генерали,
А інші, сердеги, давно повмирали...

І я проти совісті б тут погрішив,
Применшивши значення в цьому віршів, —

Віршів Товкача. І це факт, не здогадка,
Зробили своє вони в даних випадках...

А сам ще живий і здоровий поет,
І носить так само вірші до газет,

Усе традиційні та псевдонародні,
І довгі й худі, як вовчиці голодні...

Та ось розгубився, бідаха, Товкач.
З'явивсь віршотворець-новатор, Деркач.

Було в нього стільки зухвальства й завзяття,
Що з ямба й хорея поет робив шмаття...

— Ламай традиційність, — гукав він, — дери!
І ставив у віршах все дном догори...

Дружки його «браво» поету кричали,
Берети уверх підкидали, качали...

— Так он ви якої!.. — захлипав крізь плач
Старий, традиційний завидник, Товкач.

— Зчинили круг нього таку веремію...
Так я покажу вам, що теж так умію...

І сміх заіскрився в очах в читача:
— Товкач віршувати став під... Деркача!..

Деркач же свою переглянув платформу
І взяв традиційну віршовану форму.

І критики хвалять свого Деркача
За те, за що били весь вік Товкача.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

ГАЗИФІКАЦІЯ І «БАНІФІКАЦІЯ»

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

Вже давно помічено, що земляні роботи пожвавлюються саме тоді, коли починає йти дощ чи інші атмосферні опади.

І Білоцерківське БМУ-10, яке ніяк не спроможеться закінчити газифікацію кількох будинків по вулиці Гоголя у селищі Нова Боярка під Києвом, анітрохи не оригінальне.

Тягнеться та газифікація вже кілька місяців і пожвавлюється тоді, коли надворі сльота. Мешканцям вулиці Гоголя з Нової Боярки скаржитись «Перцеві» нічого, хай підштовхують небесну канцелярію, щоб та сльоту забезпечувала.

Щось подібне БМУ-10 творить і в місті Фастові, гроші на газифікацію (гроші треба платити за проект) беруться наперед, а потім місяцями бігай за керуючим БМУ т. Гайворонським, щоб він хоча б пообіцяв довести газифікацію до кінця. Товариш Гайворонський, правда, чоловік люб'язний, за обіцянки він грошей наперед не бере, але й обіцянки його недорого коштують.

* * *

«Баніфікація» — це слово нове. Народилося воно, правда, за старими зразками: електрифікація, газифікація, радіофікація і т. д.

Коли є газифіковані і радіофіковані громадяни, то чому ж не «баніфікувати» громадян?

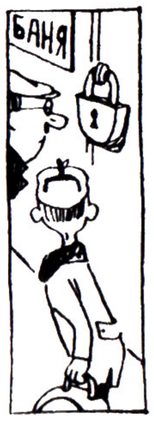

А такі не баніфіковані громадяни є. Наприклад, у місті Кагарлику, Київської області, баня майже готова. Оте «майже» заважає мешканцям міста Кагарлик вважати себе «баніфікованими». І чого б, справді, не відкрити баню, коли вона майже готова? Чого б не перестрибнути через оте кляте «майже»?

У колгоспі «Орлянський», Василівського району на Запоріжжі, баня теж майже є. Стіни є, дах є, навіть двері є, щоб можна було замок вішати. А от шибок у вікнах нема і уваги з боку правління до цієї горопашної бані теж не видно. Так і «баніфікуються» колгоспники в ночвах.

С. ТОРБА.

Телеграфне агентство Перця

ЗОЛОТА ДРАНКА

ДОНЕЦЬКА ОБЛАСТЬ. Наш кореспондент повідомляє, що на ст. Слов'янськ виявлені поклади золотої дранки. Доставлена сюди ще 8 жовтня минулого року звичайною дранкою для потреб будівництва, вона поступово перетворилася на коштовний скарб. Цьому сприяло багатомісячне лежання просто неба й висока оплата за зберігання. Ці каталізатори перетворили дерев'яні тріскочки на дорогоцінні пластинки.

Як пощастило з'ясувати, власником золотої дранки є Краматорське БУ-44. Багата, видно, організація!

ТАК І НЕ ЗНАЙШЛИ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. (Кор. ТАП). Велике лихо спіткало чоловічу половину населення цього славного міста. Ще перед початком зими з прилавків магазинів безслідно зникла чоловіча білизна. Морози зненацька застукали непередбачливих мужчин у сатинових трусах. Притиснуті холодом, чоловіки об'єдналися в кілька пошукових груп. Ці групи обійшли всі торговельні організації міста, але, крім гарячого співчуття до себе, ніяких підштаників ніде не знайшли.

НОВИЙ МЕТОД ОБЕЗБОЛЮВАННЯ

Минуло півроку з часу завершення будівництва лікарні в колгоспі «Південний», Якимівського району, Запорізької області. Оскільки ще й досі лікарню не укомплектовано медичним персоналом, прийом хворих провадить по телефону головний лікар району т. Кордубан. Він роз'яснює їм, що на будівництво медичного закладу колгосп не пошкодував 150 тисяч карбованців, і це так зворушує людей, що вони забувають про свої болі.

До керівників Запорізького облздороввідділу, які повинні забезпечити лікарню медичними кадрами, чутки про цей метод іще не дійшли.

РАДІОТИША

Як повідомляє наш кореспондент, у с. Йосипівці, Кривоозерського району, Миколаївської області, спостерігається незвичайне явище. Одного чудового дня тут раптом на півслові замовкли всі гучномовці. Мертва тиша запанувала в усіх радіоточках. Жертвами цієї радіокатастрофи стали начальник Кривоозерського вузла зв'язку т. Вайнерман та начальник обласного управління зв'язку т. Ішин. Вони теж замовкли і ось уже два роки не обмовилися жодним словом на всі прохання і скарги колгоспників.

ПОКИ ЩО ВИРІШУЮТЬ

Кореспондент ТАП повідомляє, що між Котельвою та Охтиркою припинено автобусний рух. Сталося це тому, що Котельва належить до Полтавської області, Охтирка — до Сумської. А в Полтаві і в Сумах ніяк не вирішать, чий же автобус по цій лінії курсуватиме. Поки два обласні трести вирішують це питання, пасажирам хоч пішки чвалай.

ПО ЧАЙНІЙ ЛОЖЕЧЦІ

Нам телеграфують про те, що в селі Строкові, Попільнянського району, Житомирської області, ще в 1962 році мусила відкритися нова чайна. А в ній і досі можна хіба дощу напитися та сльозами вмитися. Річ у тім, що чайну будують за методом «у рік по чайній ложечці».

ЗОЛІВЦЕМ ПО НІЖИНУ

I

Ходити по Ніжину з олівцем у руці — не дуже, сказали б ми, зручно. Далеко зручніше було б, якби олівець був завдовжки хоча б метр-півтора. І щоб середина його була не з графіту, а з гартованої сталі. Спираючись на такий олівець, можна було б без загрози для життя ходити по ковзанках, на які з настанням зими перетворюються геть усі ніжинські тротуари.

Псувати цю ідеально гладку поверхню, очевидно, суворо заборонено всім. Навіть — двірникам. Вони не те що пісочком посипати, а навіть ногою на ці ковзанки ступити бояться. Як, до речі, й керівник міськкомунгоспу т. Матвійчук. Скоро вже й зимовий сезон закінчиться, а він все ще ніяк не наважиться поговорити із своїми підлеглими на цю слизьку тему.

II

Вередливий народ оті ніжинці! Мають у себе перед вікнами такий гладенький, такий відполірований лід, а домагаються, щоб їм ще і ковзанку відкрили.

Ковзанка у місті є. Але єдине, чого поки що бракує ніжинській ковзанці, так це — льоду.

Минулої зими його не було через те, що голова спортивного товариства «Спартак» т. Лазарєв не встиг підвести до стадіону воду. Цієї зими вода вже є, але вона підводить т. Лазарєва, — сама не хоче заливати те місце стадіону, що його відведено для ковзанярів.

III

Мода! Вона бере своє й у вуличній рекламі.

У центрі Ніжина палахкотить неоновими літерами вивіска «Світанок». Що там під цією вивіскою — загадка. І лише зайшовши у «Світанок», починає розвиднятися, і ти бачиш, що потрапив у звичайний продуктовий магазин. А, мабуть, непогано було б, якби про це хоч словечком натякнули на вивісці.

А от іще одна — «Берізка». Паливний склад? Ні. Магазин, в якому торгують ковдрами і ватою...

Зате на вивіску, що височить над магазином по вулиці Гоголя, нарікати не доводиться. Тут усе ясно, все зрозуміло: «Чоловічий одяг». Заходимо. І починаємо енергійно кліпати очима: щось занадто вже ультрамодний одяг пропонує магазин чоловікам.

— Що це у вас скраю лежить?

— Бюстгальтер.

— А це?

— Трико.

До послуг відвідувачів магазину «Чоловічий одяг» є ще й інший асортимент товарів: жіночі панчохи з швом і без шва, підв'язки до панчіх, пудрениці, сумочки тощо.

Дивну моду на одяг завели собі ніжинські чоловіки!

А втім — нічого, мабуть, дивного нема: мода завжди ошелешує тих, хто од неї відстав...

IV

Щоб побачити гору — треба од неї одійти.

Відходимо трохи від самого центра райцентру, і перед нами відкривається велична панорама житлового будівництва. Один будівельний майданчик, другий, третій... Місто не тільки шириться, воно росте вгору, поблискуючи на сонці широкими вікнами багатоповерхових будинків.

Добре це чи не добре? З одного боку — добре. А з другого...

З другого боку вулиці Суворова явно чути чиєсь скорботне зітхання.

Це, якщо уважно прислухатися, зітхає кам'яний будинок № 7. Він, правда, не новий, але міцненький і, безперечно, міг би служити людям ще не один десяток років, якби його хоч трошки доглянули, підремонтували. Та саме на це чомусь не вистачає ні часу, ні бажання у керівників міського житлового управління.

А скільки років хилиться в бік того ж управління і слізно просить підтримки старий і ще досить міцний двоповерховий цегляний будинок № 9 по тій же вулиці. Та — дарма. У працівників житлового управління до таких будинків душа не лежить. Вона вся там, де красуються новенькі багатоповерхові споруди.

Небезпечна це хвороба — однобокість!..

V

Коли вже зайшлося про хвороби, то як тут не згадати «швидку допомогу».

Дуже корисний і конче потрібний медичний заклад! Багатьом мешканцям міста Ніжина допомагає. Лише собі «швидка» допомогти не в змозі. Ніяк не вибереться з тісного підвалу, куди її ще багато років тому «посадили».

За які гріхи її так покарано?

VI

Шукаючи відповіді на це і на ряд інших запитань, що у нас виникли, ми попрямували до т. Кошарного — голови виконкому Ніжинської міської Ради. Та, не дійшовши до нього, змушені були повернути назад: нас оглушив гучномовець, що висить при вході до цієї вельмишановної установи.

З ранку і до пізньої ночі він не дає спати мешканцям міста Ніжина. Найбільш вразливі до шуму навіть скаржаться:

— Хто гучно мовить, той мало робить.

Та це вони, мабуть, з безсоння таке плетуть...

З Перцем по Ніжину мандрували, записували й малювали

Г. БЕЗБОРОДЬКО
та В. ГЛИВЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Там, де проходили будівельники під командою І. С. Гончарова, було знати не лише їхні пальці. Споруди світили наскрізними щілинами, з колон викришувалась цегла. А водонапірна башта, зведена Гончаровим, просто повисла в повітрі — на 102 сантиметри відхилилася від своєї осі.

Ці будівельні чудеса відбувалися далеко на Полтавщині — в Лохвиці, і знали про них лише потерпілі від тих чудес. Тоді ми подбали про те, щоб про них дізналися всі наші читачі. І. С. Гончаров став героєм фейлетону «Слава без лаврів» («Перець» № 20 за 1965 р.).

Тепер, як стало відомо з листа заступника голови Полтавського облвиконкому т. Барибіна, начальникові Лохвицького будуправління до його слави додали ще й лаврів — зняли з роботи.

Сердечники

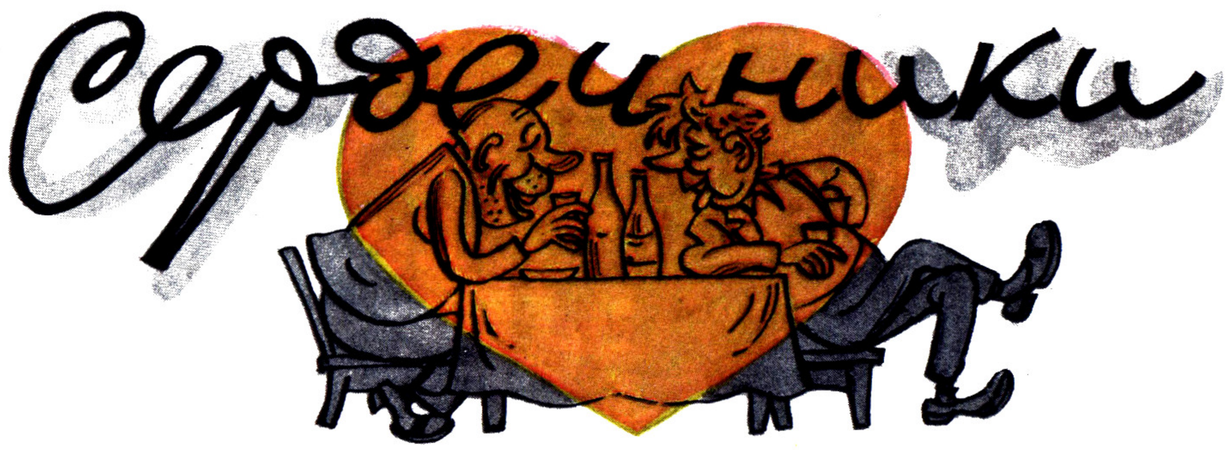

Вони сидять один проти одного.

Отак сидить білочубий, з запалими жовтими щоками Яким Петрович Цебрик, а от так— абсолютно лисий, округлий, із задертим догори носом Остап Іванович Гур.

Приятелі з жалем поглядають на порожню «маленьку» і ведуть тужну розмову.

— Ось так воно, друже,— грудним голосом тягне Цебрик,— літа своє беруть. Ну, куди ти годишся? Не встигнеш потягнути, а серце вже, як ото сейсмограф при землетрусі, так і реєструє, так і реєструє. Е-е-х, нема вже тієї хватки...

— Ваша, Якиме Петровичу, правда. По собі відчуваю,— не дослухавши до кінця, перехоплює розмову Гур.— І від цього такий, чоловіче, сум, що по-псячому завив би. Для чого жити? Для чого, я вас питаю, коли вже й випити не можеш? Сміхота.

Остап Іванович ніжно бере «маленьку», перехиляє, але переконується, що там не залишилося й краплини.

— Та-а-к,— зітхає Гур.— Не те здоров'я. І на всій біді серце. А ще ж, ніби, недавно міг випити. Бувало, наріжешся, що й на ногах не встоїш, рачки додому лізеш, а серце, як дзвін, хоч би що.

— Таке самісіньке й зі мною,— не втримується Цебрик, — якої тільки гидоти не пив! Горілку пив. вино пив, пиво пив, йорша пив. Часом до денатурату діло доходило. І нічого. А тепер — серце.

— Одна тобі насолода, що спогади приємні,— каже Гур.— Зустрінешся з давнім дружком, душу відведеш. А давайте-но я вискочу...

* * *

Вони сидять уже ближче один до одного. Поруч стоять дві порожні «маленькі». Яким Петрович Цебрик закидає за вухо мокре від поту пасмо волосся, перехиляється через стіл і допитується:

— Ну, от ви, друже мій, хіба кілька років тому ви за оцією смердючою «маленькою» бігали б? Коту під хвіст така доза! А тепер! Ганьба для справжнього мужчини! А що поробиш, коли серце.

— То-то й воно, серце! — погоджується Гур. — І я так думаю, Якиме Петровичу, що природа несправедливо повелася з людиною, наділивши її таким слабеньким мотором. Скажімо, я. Чого мені бракує? Їсти — хоч дрова осикові клади, порубаю. Хоч цвяхи смажені давай. А пити — дзуськи. Не розженешся.

— Про який вже тут розгін говорити...— знову підхоплює Цебрик.— Часом у таке дурне становище потрапляєш, що жах. Якось ми на весіллі одному гуляли. Уявляєте, що там було? Столи вгиналися: «Столична», «Старка», «Мисливська», коньяки різні, вина. Глянув, мало слиною не захлинувся. А вип'єш ти все? Осилиш? Поправді, сам я на серце дивлюся крізь пальці. Що мені, до ста років жити? Чи в могилі оте серце справне потрібне тобі буде? Але в жінки своя мораль. Тільки те й робила, що сіпала за руку: «Не пий, не хватай, у тебе ж серце!» А на бісового батька, вибачте мені, оте серце, коли й випити не можна?! Та що це ми насухо мелемо. Тепер я вискочу.

— Тільки ж багато не беріть! — наказав Гур.

* * *

Яким Петрович і Остап Іванович сидять обійнявшись. Розмова точиться голосно. Коли котрийсь із приятелів стукне по столі, тоді три порожні пляшечки дружно видзвонюють скляними боками.

— А знаєте, до яких дурниць договорився один лікар? — веде Цебрик.— Це у вас, каже, серце здає від випивок. Не дурниці? Та я тридцять років пив і нічого. А він мене вчить. Молоде, правда, без досвіду.

— Що вони знають? Причому тут випивки? — розчервонівся Гур.— Все наше лихо знаєте, від чого? Від атомних вибухів. Батьки наші як пили? Діди і прадіди наші як пили? Відрами пили! А хоч один скаржився на серце? То-то й воно! А тепер випробування різні як не в повітрі, так під землею. А радіація, звісно, своє дає. І на серце дає, і на інші органи впливає. А вони на горілку спирають.

— А мені один знайомий дав просту і мудру пораду,— ще нижче нахилився до Гура Цебрик.— Почув, що я на серце скаржусь, та й каже: «Клин клином треба вибивати». І, повірите, він правий. От коли вип'єш мало, не добереш норми, гупає, треклятуще, мало з грудей не вирветься, а збільшиш дозу,— заснеш, як дитина. Єдине, що хропеш на всю хату. Жінка кляне потім. Ну, давайте, Остапе Івановичу, за зустріч!

— Ге-е-е! А що ж «давать», коли всі три порожні? — показав на пляшки Гур.

— Ти дивись, а я й не помітив. Ну, нічого, я зараз. Момент,— підвівся Яким Петрович.— Тільки, знаєте, начхать на серце. Я принесу вже не таку мізерію, а повнолітражну, як говориться.

* * *

Розчулені приятелі міцно цілуються. Щоки Цебрика вже не жовті, а пашать рум'янцем. Лисина ж Гура рясніє буйними краплинами поту.

— Те-екс,— тягне Яким Петрович,— не те вже серце, не те-е-е.

— Не той ри-и-тм, не той пу-ульс,— вторить йому Остап Іванович.— А колись хоч смоли напийсь, і порядок! Які славні ро-о-ки пролетіли!

— Тільки й того, що згадаєш, як колись міг випити,— схиляє голову на груди Цебрик.

— А могли, доки серце не підводило,— підтримує Гур і, глянувши на три порожніх «маленьких» та півлітру, що самотньо лежала на краю стола, схлипнув.

— Як ви дивитесь, щоб ще трошки? — перехопивши сумний погляд Гура, запитав Цебрик.

— Та воно б і можна, якби не оте розторохкане, як старий віз, серце. Хіба підемо та де пивка...

— Згоден, друже, згоден. Нам тільки і пити яке-небудь паршиве пиво,— випустив приятеля з обіймів Цебрик.— Слушно ви зауважили, що природа жорстоко насміялася над людиною, наділивши її слабеньким серцем. А ти бережи його, носися з ним, як дурень із ступою...

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Щоб угробити мій винахід, так вони кажуть, що таке вже було.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Судвиконавець Фастівського нарсуду Малицький встановив оригінальний рекорд. Він розсмішив читачів «Перця».

Малицький написав головному бухгалтерові радгоспу «Фастівський» коротенького листа і зробив у ньому рекордну кількість помилок. Читачі сміялися з того листа, наведеного в № 1 журналу під заголовком «Чим не рекорд?», і дивувалися, як можна неписьменній людині доручати таку роботу.

З сумом повідомляємо всіх читачів, що Малицький більше вже їх не смішитиме. Заступник голови Київського обласного суду т. Паневін написав нам, що неписьменного судвиконавця з роботи звільнено.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

— Щось я дуже замерз, пішли самогон трусити!

perec·ua.
perec·ua.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ЗАДАРМА

— Ходімо, куме, в голярню, підстрижемось. Бо, бачу, ви заросли, ніби в ченці зібралися.

— Е, ні! Ніж платити ото 15 копійок, то я краще візьму в магазині півлітри та піду до кума Петра — він задарма підстриже.

ХІБА НЕ ВИДНО?

Давно це було. Поніс дід Омелько з села за 50 верст у Полтаву на базар півня продавати. Повернувся в село, а його зустрічні люди й питають:

— Ну, як?.. Продали півня, діду?

— Та продав. Хіба не видно?

— А поцінно продали?

— Та один біс: що тут півтори копи, що там тієї ж.

— Так нашо було в Полтаву йти? Он чобіт збили на всі 20!

— Хе! А я ж босяком...

Повідомив В. М. ОВЧАРЕНКО
з селища Коломака на Харківщині.

УСЕ ПЕРЕДБАЧЕНО

Приходить кум до кума:

— Хочу, Кіндрате, у вас дізнатися, як ви на базар добираєтесь. Я вже тричі базарював на дорозі — ні одна машина не взяла... Що за чортівня?

— Тю-тю, чудило! — усміхається Кіндрат, — а я добираюсь... Я ж завжди голосую з півліт-рою...

— Це вже занадто! — каже кум, — попаде якийсь замухришка, нажлуктиться і почне дорогою горіхи лущить...

— Не кажіть, куме. У мене все передбачено: я у пляшку наливаю воду, тільки затичку горілкою кроплю, щоб пахло...

ПОЖАЛІВ

Стоїть син біля покусаного бджолами батька:

— Тату, вам дуже боляче?

— Ох, і боляче!

— То нічого, тату. Але коли бджоли вас кусали, ви так вигиналися, що ми ледве зо сміху не попадали.

Повідомив Г. ТКАЧЕНКО
з с. Перехрестівки, Роменського району, Сумської області.

Ви думаєте, що в космос літали тільки льотчики, учені та лікарі? Е, ні! Там уже побували і поети Михайло Ігнатенко та Петро Ребро. Хоч свої враження від космічних прогулянок ці «зоряні брати» виклали у поетичній формі, преса про них чомусь замовчала. На нашу думку, це несправедливо. Тому ми хоч у деякій мірі вирішили заповнити цю прогалину і прокоментувати польоти поетів-космонавтів.

КОСМІЧНІ КАВУНИ

Дано старт. Виходим на орбіту...
В негасимім сонці досхочу.
Мріє серця! Чуєш, Аеліто!
Син Землі — до тебе я лечу!

Мчати
в легенду галактики
срібну,
на Марсі
вирощувати кавуни.

Михайло ІГНАТЕНКО.
Із збірки «В голубому ореолі».

**Дано старт. І я увесь в тремтінні.
Від перевантаження дрижу.
Вузлик із кавунячим насінням
Біля серця в кулаці держу.**

**І коли я вийду на орбіту,
Вирощу, як сонце, кавуна,
Потім відшукаю Аеліту
І промовлю урочисто: «На!..»**

**Сядем з нею в космосі рядочком
І відріжем скибку осяйну,
Досхочу наївшись в холодочку,
Ми з'їмо іще по кавуну.**

**І згадаєм, як мене у мандри
Літвидав у космос запускав,
Як тремтячими руками до скафандра
Я з насінням вузлик притискав.**

ПОТРИМАВ ЗА ХВІСТ

Сто замків з воріт космічних знявши,
Випускаю зорі із-за грат,
І вони всміхаються, узнавши,
Що Павла Поповича я брат.

Сивий всесвіт нашорошив вуха:
Це ж людина йде на повний зріст!
Кинув я на Місяць капелюха,
Потримав Ведмедицю за хвіст.

По Чумацькому шляху босоніж,
Я по стежці зоряній бреду...

Петро РЕБРО.
Із збірки «Людяність».

**Зорі і ліворуч і праворуч,
Всі гукають: — Гляньте — це ж Ребро!
Був у нас не так давно Попович,
А тепер ось брат його Петро!**

**А Петро вітань отих не слуха
І бреде босоніж, без калош,
Кинув він на Місяць капелюха,
Почепив на ріжки макінтош.**

**Пил космічний здувши з макінтоша,
Він побрів Чумацьким шляхом вглиб,
І на кошу окунців хороших
Наловив Петро в сузір'ї Риб.**

**Гордо він простує і рукою,
Ставши між небес на повний зріст,
Зірочки знімає, а другою
Він трима Ведмедицю за хвіст.**

Юрій КРУГЛЯК.

Лейтенант, слідчий міліції, притяг до себе аркуш паперу, уважно оглянув перо і почав:

— Давайте, громадянине Пачіска, детально розповімо, як і з якою метою ми потрапили на квартиру до громадянина Капелюшенка. Тільки домовимось, що будемо говорити правду, правду і ще раз правду. Це у ваших інтересах.

Громадянин Пачіска, худорлявенький чоловічок, покліпав білявими віями і, подавшись на стільці вперед, приклав руку до того місця, де, на його думку, мусило бути серце.

— Товаришу лейтенант, для того, щоб ви мені повірили, для того, щоб слідство пішло правильним шляхом, я почну здалека. Можна?

— Давайте, давайте, час у нас є.

— Значить, вилетів я з Києва літаком об одинадцятій годині двадцять хвилин. Летів до Дніпрянська. Як бачите з документів, живу я у Дніпрянську...

— А...— відкрив рота лейтенант, але Пачіска замахав руками, перебиваючи його:

— Ви хочете запитати, чому я опинився у Задніпрянську? Зараз, зараз поясню, товаришу лейтенант, в цьому вся сіль. Бачите, в Києві, в аеропорту я випив дві стопки коньяку і пляшку пива. Гріха в цьому великого немає...

— Немає,— погодився лейтенант.

— Ну от. А мушу вам сказати, що в літаку, та ще й після чарки я засинаю, як тільки він відірветься від землі. Словом, я заснув і не прокинувся навіть тоді, коли літак зробив посадку у Дніпрянську, тобто там, куди я летів. Стюардеса була недосвідчена. мене розбудити не здогадалася, і я благополучно прилетів у Задніпрянськ. Сходжу з літака, все чин-по-чину, навіть не дивлюся, що ж там написано на приміщенні аеропорту, і чого мені дивитися, коли й так бачу, що від флюгера на шпилі до цоколя це наш Дніпрянський аеропорт. Ага, мушу вам сказати, що до цього злощасного дня я у Задніпрянську ніколи не був. Коли б я знав, що все так складеться...

— Значить, ви зійшли з літака у Задніпрянську — повернув лейтенант Пачіску у колію стрункої розповіді.— Можете пригадати, о котрій це було годині?

— Та так десь біля третьої.

— Запишемо: приблизно о чотирнадцятій годині, сорок п'ять хвилин. Що ви робили далі?

— А що ж робив? Вийшов на площу перед аеропортом і взяв таксі.

— Так, так. Що ж ви сказали шоферові?

— Це він мені сказав. Хіба у нас так заведено, що пасажир каже, куди йому їхати?

ЖЕРТВА СТАНДАРТУ

Шофер каже, куди він їде і куди може привезти вас по дорозі. І в Дніпрянську у нас так самісінько і...

— Що ж сказав вам шофер?

— Шофер сказав: «Кому на масив?». Мені, кажу, на масив, вулиця двадцять третя Нова, будинок сто двадцять шість. «Підходить»,— сказав шофер, і ми поїхали.

— Тут, громадянине Пачіска,— втрутився лейтенант,— тут у вас накладочка маленька виходить. Невже їдучи містом, ви не встигли роздивитися, що їдете не вулицями Дніпрянська, а...

Пачіска розцвів такою щасливою посмішкою, ніби лейтенант поздоровив його з днем народження.

— Що ви,— вигукнув він,— я тільки-но сів у таксі, як відразу ж заснув. Хоч у шофера запитайте. Мене в таксі завжди вкачує. А вулиці Задніпрянська я бачив, вибачаюсь, вже в клєточку, коли мене сюди везли. Словом, прокинувся я аж на масиві... Товаришу лейтенант, ви були коли-небудь у нас, у Дніпрянську?

— М-м, взагалі то тут запитую я. Такий порядок. Але, коли хочете знати, був.

— А на новому житловому масиві були?

— Не був.

— От коли б ви побули на нашому Дніпрянському новому житловому масиві, то ви б побачили, що він нічим не відрізняється від вашого Задніпрянського. Словом, сходжу я з таксі на двадцять третій Новій, будинок сто двадцять шість. Шофер здачі мені не дав, газонув і поїхав. Але яке це має значення, прошу вас, коли я дома? Можна сказати, все в порядку. Я плюнув би межи очі кожному, хто сказав би, що я не в Дніпрянську, не на своїй вулиці, не біля свого дому. Ліворуч перукарня, праворуч «Гастроном», через дорогу «Культтовари», навпроти кіоск «Союздруку». Масив є масив. Хотів зайти у «Гастроном» — санітарний день. Пішов додому. У нашій п'ятиповерховій коробці моя однокімнатна квартира № 11, на третьому поверсі першого парадного. Піднявся я на третій поверх, дістав з поштової скриньки газету, відкрив ключем двері, зайшов. Все моє, все на місці. Стіл боженківської фабрики, тахта сіро-зелена в оранжеві квіточки, стільці теж мої. Першим ділом іду у ванну. Все моє і все на місці. Піжама моя, синя в сіру смужку. Ну, лізу митися. Крян з гарячою водою барахлить, мій кран. Помився, виліз, одяг свою піжаму, ліг на свою тахту, розгорнув газетку... Ну і, як водиться, задрімав. Коли хтось мене за плече торсає...

Лейтенант насторожився:

— Одну хвилиночку. Ви сказали, що дістали газету. Яку ви передплачуєте газету?

— Передплачую я «Дніпрянську зорю»...

— Ну, от,— начебто зрадів лейтенант,— а громадянин Капелюшенко передплачує «Задніпрянський голос»...

— Товаришу лейтенант,— приклав Пачіска руку до того місця, де мусило бути серце,— коли б я, ідіот такий, ще на сходах подивився на заголовок газети, хіба б вся оця халепа сталася? А як я почав читати з середини, то хіба я міг впізнати, що то не моя газета?

Лейтенант подумав і сказав:

— Правда ваша.

Тепер він остаточно не знав, як йому бути далі. Не міг же бідний лейтенант притягати до відповідальності всіх тих, через кого бідний громадянин Пачіска вскочив у таку історію? А громадянин Пачіска з виразом праведника на обличчі чекав нових запитань...

Микола БІЛКУН.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

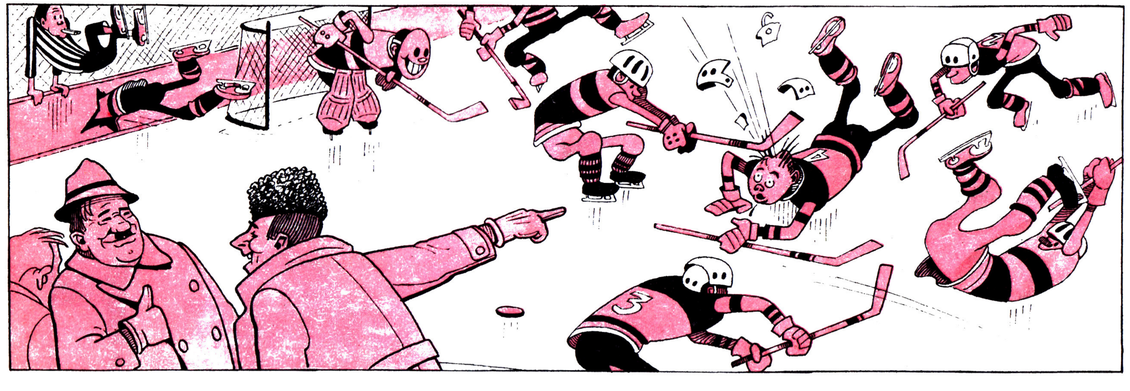

— Бачиш, на скільки твоя фабрика підвищила якість продукції: такий удар — і клюшка витримала.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Перчелиця

ТАКИ ДОПРОСИВСЯ

Хлопчик Толя марудив:

— Мамо, я стану в куток!

— Чого це тобі в куток захотілося? Ти ж наче й не нашкодив і не пустував.

— У мене зараз час вільний. Петька повели кашею годувати, до Наталочки бабуся приїхала, гратися ні з ким, от я й постою в кутку.

Мама ніяк не могла зрозуміти, чому це її сина в куток тягне.

— То йди погуляй.

— Ага! Я не хочу сам. Я в куток хочу.

— Ну, чому тобі так в куток захотілося?

— А я наперед відстою. Коли-небудь у мене часу не буде, а ти в куток ставитимеш, то вважай, що за той раз я сьогодні відстояв.

— Отаке вигадав!

— Ма-амо, я хочу в куток!

— Одчепись!

— Ну-у, ма-а-а-мо!

— Одчепись, сказала, в куток поставлю!

— Я ж сам прошуся.

— Ставай, ставай у куток, тільки май на увазі, що цей раз тобі однаково не зарахується.

— Мамо, я більше не буду! Я не хочу в куток!

— Ставай, ставай!

І тут Толя розревівся по-справжньому.

Дід ЯВТУХ.

ВЕРЕДЛИВИЙ КЛИМ

Мама Клима не вгамує —
Хлопець ниє, вередує:
У сорочку суне ніжки,
Руки тиче у панчішки,
На голівку замість шапки
Натягти він хоче тапки.

— Ну, як хочеш, так і буде —
Хай сміються з тебе люди!..

Ох, було ж у сквері сміху,
Як побачили потіху:
Не людина, не тварина —
Просто дика сміховина.

Збіглись діти і бабусі,
Хлопці збіглися безвусі,
Дідусі вже бородаті,
Дідусі ще безбороді.

— У якій живе він хаті?..
Йому місце на городі —
Це ж опудало, та й годі.

З того часу див немає —
Клим як треба все вдягає.

Віктор ЛАГОЗА.

ЛІНИВА КИЦЯ

Ви знали б, яка у нас
Киця лінива:
Учитись писати
Не хоче, на диво.

І скільки її
Не садила до столу,
Відразу чорнильницю
Кида додолу.

А зараз і зовсім
Тікає від мене...
Будь ласка— нехай
Вироста неписьменна.

В. ДЕМ'ЯНЕНКО.

СТАРОЖИЛ КЛАСУ

Мал. БЕ-ША

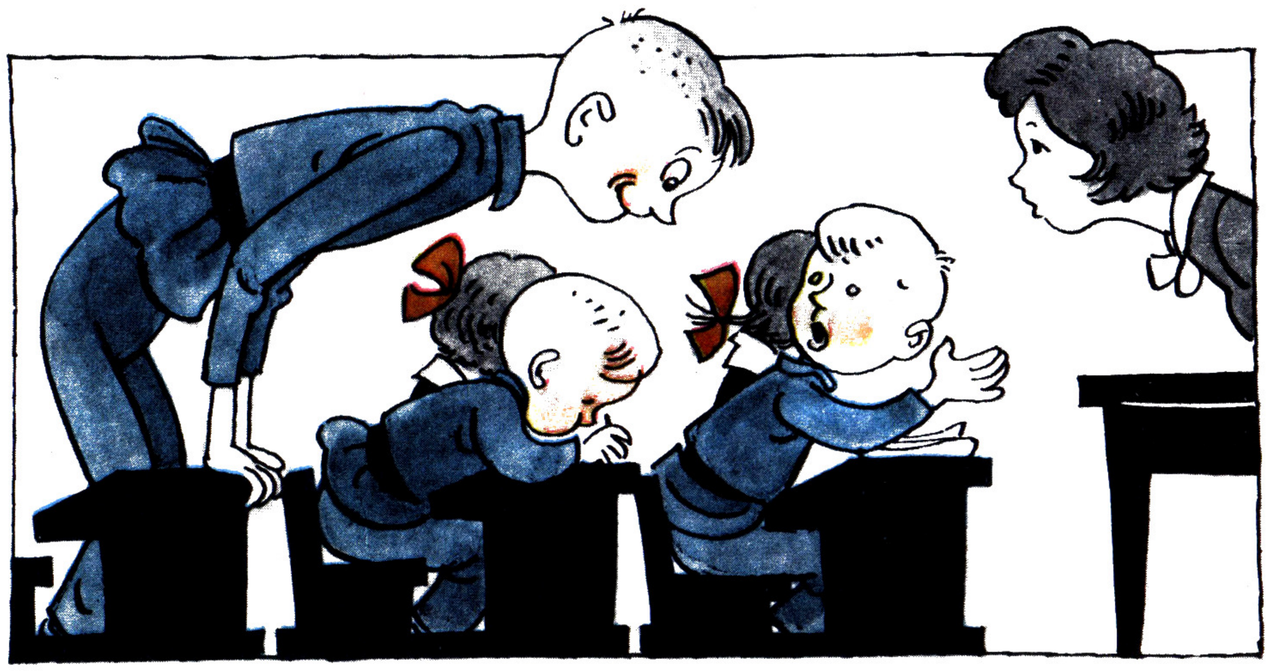

— Ганно Петрівно! А Петро підглядає.

Багато галасу даремно

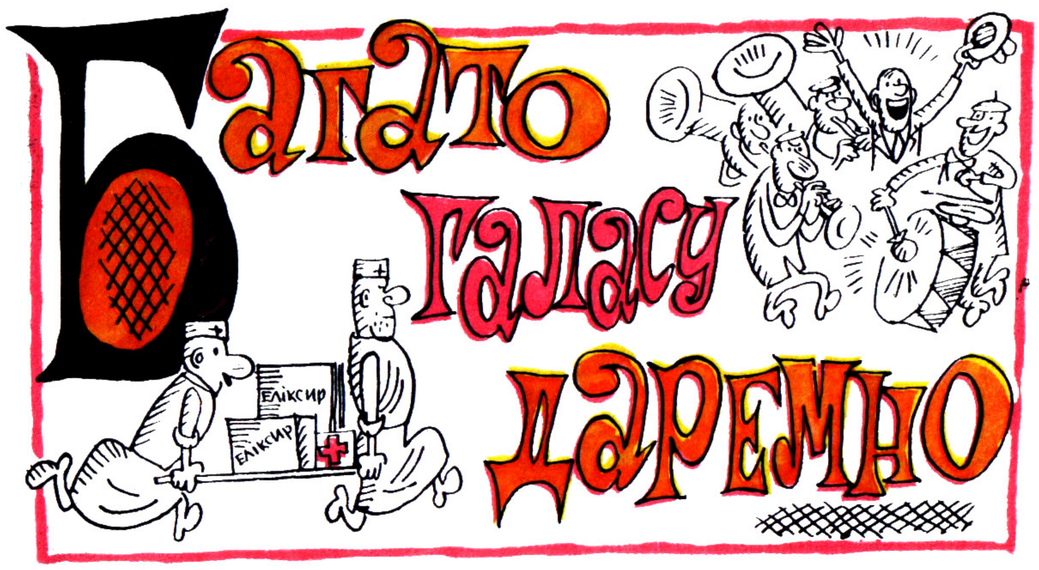

На київській кондитерській фабриці імені Карла Маркса святкували нову виробничу перемогу (сказано без усякої іронії) — там, у лабораторії, розкрили секрет і відтворили колись знамениту «Кетті Бос». Про її друге народження широко оповістили громадськість.

Але, оскільки мова зайшла про друге народження «Кетті Бос», давайте повернемося до її першого народження, щоб з'ясувати, що воно за «Кетті» і з чим її їдять.

Наприкінці минулого століття у Києві жив і працював відомий на той час кондитер Собіттек. Він знав секрети не тільки солодких тортів та пишних пундиків, а й в галузі лікувальних трав був неабияким ерудитом. І от Собіттек помітив (воно й не треба було бути надто спостережливим), що кияни час од часу бухикають та кахикають. І Собіттек оголосив війну кашлю. А воював він, поєднуючи корисне з приємним, — склав рецепт лікувальної карамелі «Кетті Бос». Прочитайте цю назву у зворотному порядку, і ви побачите прізвище автора.

Карамель «Кетті Бос» швидко набула популярності.

Люди охоче купували її, а Собіттек багатів.

Але старий кондитер нікому не відкрив виробничого секрету і забрав його з собою в могилу.

Здавалося, рецепт був втрачений назавжди...

Ось чому на київській кондитерській фабриці імені Карла Маркса, святкуючи виробничу перемогу, широко інформували громадськість про нове досягнення. «Кетті Бос» знову житиме!

Ми тут не маємо змоги перелічити всі газети й журнали, які широко повідомляли про цю подію: список був би такий же довгий, як список виграшних номерів грошово-речової лотереї. Словом, суцільне тобі «ура».

Громадськість одразу ж завдала клопоту листоношам — на фабрику з усіх усюд ринула злива листів, в яких люди питали, де можна купити «Кетті Бос». Писали з Вітебська, Баку, Горького, Ростова-на-Дону, Кустаная, Новосибірська... А з фабрики відповідали: купити можна у київському Центральному гастрономі (Хрещатик, 42) або ж у магазині дієтхарчування № 138 (Хрещатик, 26). Але добре, що громадськість обмежилася листами, а не споряджала гінців у Київ, бо з однаковим успіхом можна було б відрядити експедицію за Полярне коло по кокосові горіхи.

То цукерок, спитаєте, нема?

На жаль!

То, може, знову загубили рецепт? Ні, не загубили. Більше того, є щасливчики, які смакували нововідкриту карамель.

Таємницю відкрив нам директор фабрики В. М. Мішин.

— У нас не було фондів, — сказав він, — а то б ого-го! Якби фонди, ми б гору цукерок виробили. Головне — у нас немає грудного еліксиру. Але ми доклали всіх зусиль. Знайшли всі приховані резерви...

— Де знайшли?

— У Київському обласному аптекоуправлінні...

— По аптеках з авоськами по еліксир бігали, — гордо уточнив начальник відділу постачання Д. Б. Косов.

Молодці! От, скажімо, на лікеро-горілчаному заводі до цього не додумалися. А теж могли б постачатися спиртом за рахунок обласного аптекоуправління.

— А як у вас з фондами на цей рік?

Виявляється, цей рік буде, як дві краплі H_2O, подібний до минулого. Річ у тім, що фабрика запізнилася з замовленням. Як правило, всі подають замовлення на фонди на початку року, а кондитери надіслали його аж 1 грудня.

До речі, надіслали на адресу того ж таки... аптекоуправління, вимагаючи від нього півтори тонни грудного еліксиру. Отже, якщо цього року «Кетті Бос» і животітиме, то лише з милості і щедрот київських фармацевтів.

На закінчення розмови начальник відділу постачання посміхнувся так солодко, ніби тримав повен рот найкращих у світі цукерок:

— А, знаєте, ми вже самі врахували наші прикрі недоліки. Ще у січні здали замовлення на наступний рік! Тепер все зрозуміло?

Зрозуміло! А хіба ні? Тепер знову можна калатати в усі дзвони і кричати «ура».

Ю. ЯЧЕЙКІН.

ТАЄМНИЦІ ОДЕСЬКИХ КРАМНИЦЬ

Кажуть, в Одесі важко. Важко з ходовими товарами. Не купиш, коли немає «блату»

Ми цьому не повірили. Поїхали. Перевірили. З допомогою Одеської держторгінспекції. І що ж виявилося? Виявилося, що все це вигадка. Ніякого «блату» нема. Все це відійшло в далеке минуле. Товари в Одесі є, і які хочете. Починаючи від хімічної помади і кінчаючи панчішками.

Але...

Вам потрібні жіночі теплі чобітки?

— Люба, яка у вас ніжка? — ніжно питає директор магазину «Будинок взуття» т. Талантов.

— У нас цих чобіток хоч відбавляй, — лагідно посміхається завідуючий секцією т. Штерен. — Можемо вам запропонувати чудові напівботинки по 23 карбованці пара. Або літні туфлі на пробці.

Вам потрібна нейлонова сорочка?

— Будь ласка, любий. Якого розміру? — запитує директор магазину «Курортний» т. Гриншпун. — Легко переться і прасувати не треба. Для дружини можемо запропонувати чудовий костюм, джерсі, Англія.

Вам потрібні дитячі черевички?

— Для дошкільнят? Який вас номер цікавить? Ласкаво просимо, — пропонує завідуючий магазином № 21 т. Зборовський.

— Беріть, бо затоварюємось.

— А як ви цього досягли? — цікавимось у керуючого одеською фірмою «Взуття» т. Пустошкіна.

— Головне в нашій роботі — контакт з покупцем. Саме тому у наших магазинах можна знайти будь-яке взуття: теплі чоловічі черевики, жіночі чобітки, дитячі напівботинки. На такому рівні у мене працює поки що сім магазинів з дванадцяти.

— На ходовий товар треба мати нюх, — підтримує керуючого директор магазину № 12 т. Барочін. — Слід завжди пам'ятати, що не покупець для нас, а ми для покупця.

Завідуючий магазином № 4 т. Вайнберг і завідуючий секцією т. Кривий довели, що в них у магазині не гірше, ніж в інших — ходового товару по саму зав'язку. Одних найменувань — тринадцять.

Таке ж побачили ми і в декількох інших крамницях фірми «Взуття». Товари лежали.

З цього ми зрозуміли: фірма «Взуття» в Одесі проблему ходових товарів вирішила. Систему торгівлі налагоджено. Запити споживача вивчено. Принаймні в згаданих магазинах. Тут справді широкий вибір товарів. Справді все є. Все. Щоправда, під... прилавком і в підсобці. Там, кажуть, можна знайти навіть «скатерть-самобранку», хоч її в прейскуранті нема. Продавці запропонують.

Правда, не всім.

Але для цього зовсім не потрібні: ні «блат», ні знайомство. Для Одеси це — пережиток. Потрібно знати одне-однісіньке слово. Магічне. Але його знають не всі. Не знає його й автор, а то негайно розкрив би.

Знають його переважно спекулянтки з знаменитої одеської «барахолки». Оті знають. І ті дістають. Все. При допомозі того слова. Але спекулянтки тримають його в секреті.

Над розкриттям секретного слова зараз працює одеська міліція. Сподіваємось, що їй на допомогу підключиться й громадськість. Тоді спільними силами й розгадають те слово. А заодно й таємниці одеських крамниць.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

м. Одеса.

Не личить нам, дорослим людям, без кінця гратися у довгої лози. Але нас змушують до цього. Почалася гра після заселення кооперативного будинку по вул. Кільцевій, 30. Тільки-но ми речі розставили, як раптом: «Сос, дах протікає!.. Рятуйте, підвал заливає!» І пішли тривожні вигуки з усіх 55 квартир.

Ми тоді з своїми «Сос» у відділ капітального будівництва міськради.

— Не волайте, а подавайте всі скарги до БУ-35 Ялтинського будівельного тресту! — сказали нам.

Ми в БУ-35.

— З усіма претензіями звертайтесь у відділ капітального будівництва!—відрізав нам начальник БУ т. Гриньов.

З червня 1965 року стрибаємо ми з організації в організацію, а останнього— все нема.

Порадь, Перче, голові Ялтинської міськради т. Королю, щоб і він у довгу лозу включився. Може, тоді і останній знайдеться.

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ.
м. Ялта.

Був би тобі не писав, та зайва марка під рукою виявилась, є що на конверта наліпити. Марок у мене тепер буде завжди доволі, бо я не з своєї волі став власником альбома для колекціонування марок.

Такі альбоми продаються у всіх кіосках «Союздруку» міста Переяслав-Хмельницького «в нагрузку» до журналів «Кругозор» та «Футбол».

Натякни, Перче, керуючому районною конторою «Союздруку» т. Курилкові, що в комерційних справах треба мати трохи інший кругозір, а не футболити по кишенях покупців «нагрузкою».

І. ІВАНЕНКО.
м. Переяслав-Хмельницький, Київської області.

На Червоноармійському ремонтно-механічному заводі (Донеччина) захопилися роботою не за фахом. Замість ремонту машин, вони перековують старі криласті вирази на новий лад. Щоправда, не всі. Скажімо, старий вираз — «обіцяного три роки ждуть» їм цілком пасує і на сучасному етапі.

А от вираз «а віз і нині там» явно застарів.

Сам подумай, про який віз може йти мова, коли бурхливо здійснюється механізація усіх галузей господарства.

Отже, тепер слово «віз» замінено там на «автомобіль», «трактор» тощо.

Не знаємо, як інших, а нас керівники Червоноармійського ремонтно-механічного заводу вже привчили до цього. Ще в 1964 році ми віддали їм у ремонт бульдозера. Нині, у 1966 році, коли нас запитують, що з ним, ми завчено і твердо відповідаємо: «Бульдозер наш і нині там!» (тобто у Червоноармійську).

Тож просимо тебе, Перче, воздай хвалу новаторам.

А. НІЖНИЧЕНКО.
директор Омелянівського дробарно-тесного заводу.
Житомирська область.

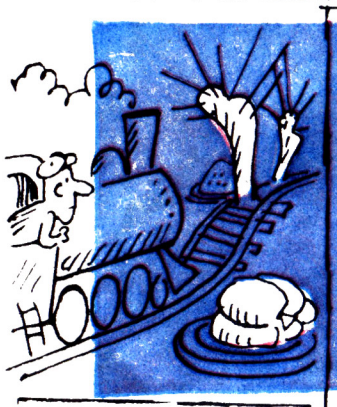

Можеш нас вітати. Можеш нас уже тепер поздоровляти з наступним рекордним урожаєм. За всіма ознаками, у нас на залізничних коліях цього року шпали виростуть, як дуби. І все це завдяки т. Загребельникову — директорові радгоспу «Лук'янівський» і т. Горбатюку — директорові радгоспу «Проходянський» (Харківська область). Це вони щедро внесли на територію нашої станції суперфосфат, фосфорне борошно і калійну сіль. Це їхніми турботами ми вже другий рік буквально плаваємо в мінеральних добривах, — особливо у негоду.

Розуміється, непогано було б, якби хоч частина цих добрив потрапила і на поле, де, очевидно, вони більш потрібні, ніж шпалам і рейкам. Та саме з цим, Перче, директори обох радгоспів не поспішають.

О. УМАНЕЦЬ,
вагар станції.
ст. Козача Лопань, Золочівського району, Харківської області.

Ми ніяк не можемо підкотитися до сердець керівників Дніпродзержинського заводу імені Дзержинського. А підкотитися до них конче потрібно. Поміркуйте самі. Ще в липні 1965 року дали нам наряд на одержання з цього заводу 62 тонн рейок. І хоч би одну рейку одержали! Сім місяців не дають. І сім місяців на наші листи не відповідають.

Тому й просимо тебе, дорогий Перче, знайди нам такі рейки, по яких би ми підкотилися до сердець керівників заводу ім. Дзержинського і випросили б у них занаряджені рейки.

В. ЛАБУТІН,
заступник начальника вантажно-транспортного управління тресту «Нововолинськвугілля».

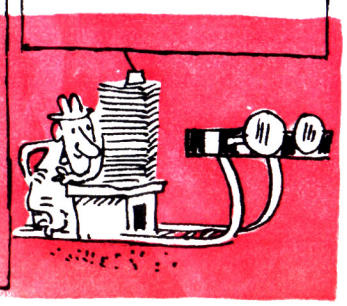

Мал. К. ЗАРУБИ

— Тату, сказати, що тебе немає дома, чи не треба?

ПЕРЧАНСЬКЕ РЕКЛАМБЮРО

ШАНОВНІ ЛЬВІВ'ЯНКИ!

У цьому жіночому залі, що працює у вашому місті, замість фарбування (чи пофарбування, чи навіть крашення, красіння, покрашення, викрашення) вам, всупереч словникам, зроблять «окраску волосся».

Тут до ваших послуг і така дивація, як педікюр-мозоліст. Що воно таке, не тільки біс його знає, а й найвибагливіша модниця не второпає.

Поспішайте! Для вас — усі чудеса косметики і безграмотності!

ЗУПИНИСЬ, ПЕРЕХОЖИЙ!

Зупинись, перехожий! Зупинись та прочитай, що і як тут написано. Тоді збагнеш, що тобі тут зупинятися не заборонено. На цьому місці в Косові (Івано-Франківська область) тільки двом видам транспорту, в першу голову — «грузовому», заборонено «остановлятися».

А от писати безграмотно в Косові, як бачиш, не забороняється, ніхто тих грамотіїв не зупиняє.

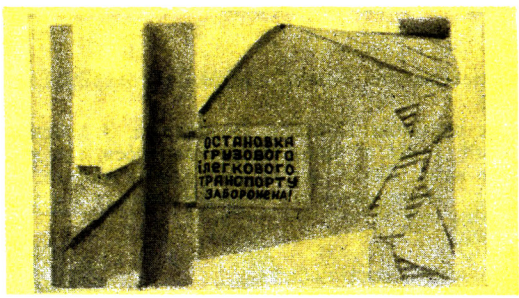

КОМУ Ж ТЕПЕР ДАДУТЬ ПЕРЦЮ?

В овочевому магазині № 739 по вулиці Щербакова торгували з «нагрузкою». До кожної покупки додавали ще й по півкіла першосортного хамства (див. фейлетон «Півкіла хамства» у № 16 «Перця» за 1965 р.)

Заступник начальника управління торгівлі м. Києва т. Чураков негайно ж відреагував на виступ Перця. Він повідомив редакцію, що хамські «довіски» явище в торгівлі ненормальне і... дав перцю завмагові — зняв його з роботи. (Див. «Дали перцю!» у № 23 журналу).

На цьому можна було б поставити крапку, якби не знятий завмаг.

— Помилуйте, — заявив він, — ніхто мені ніякого перцю не давав і з роботи не знімав. Ось, читайте. Читаємо.

«Повідомлення про те, що т. Олійника знято з роботи, не відповідає дійсності. Він звільнився за станом здоров'я 12 вересня 1965 р. У нашому торзі т. Олійник працював два з половиною роки, працював чесно й сумлінно. Був секретарем партійної організації райплодоовочторгу. У зв'язку з поліпшенням стану здоров'я т. Олійника, бажано було б, щоб він повернувся на попередню роботу». І підписи — в/о директора Жовтневого райплодоовочторгу Чертков та секретар парторганізації Ковченко.

— Звідки ж тоді т. Чураков узяв, що Олійника знято? — запитуємо у керівників торгу.

— А це ми відписалися,— визнають вони.— Міське управління вимагало реагувати на виступ Перця, ну й підмахнули туди бомагу про Олійника. А в управлінні хоч і знали, що це відписка, проштампували її. Ми ж не думали, що Перець опублікує нашу відповідь...

А воно он що вийшло. Одні відписалися, щоб начальство відчепилося, а другі, щоб Перець не приставав. Склалися по півкіла й піднесли людині ціле кіло хамства.

Кому ж тепер дадуть перцю?

Вірші Василя Голобородька

Василь Голобородько працює на Полтавському вагоноремонтному заводі, пише сатиричні та гумористичні вірші. Вже вийшла його перша збірка. Сьогодні ми знайомимо наших читачів з новими мініатюрами молодого поета.

ЗАВБАЧЛИВІ

Наче пущена з гармати,
Молоденька Віка
Залетіла у кімнату
І до чоловіка:
— Давай грошики, мій милий,
В ЦУМі шубки нові!
— Та ми ж всі уже вгатили
У твої обнови...
— Ні, не всі ще! Без вигадок!
Діставай з комоду!
— То ж я сховав на випадок
Нашого розводу.
— Не турбуйся! Я сказала:
Ходімо по шубу.
Для розводу я відклала
Сотню ще до шлюбу!

НІЧНА ПРИГОДА

Вже десь опівночі брели
Два п'яних куми від Килини.
І тільки пісню затягли,
Як зникла враз земля під ними,
А їх обох (аж загуло)
Перевернуло, трусонуло...
А далі що і як було
Вони гаразд і не збагнули.
Аж ось Іван очима — блим!
А навкруги лиш небо й зорі.
Іван до кума: — Слухай, Клим!
Ну хто ж літає без моторів?
А ми з тобою летимо.
Вже зорі й місяць он під нами...
— Та це ж ми, куме, лежимо
В канаві догори ногами!

ПРИНЮХАЛИСЯ

На базу ту, де зав Кирило,
З'явився новий зам Гаврило.
Зайшов до зава, в дверях став
Та й мислить, мнучи чуба:
— Хоча б до столу не позвав,
Бо з мене тхне, як з куба.
А зав ще більше хвилювавсь,
Мнучи якісь листочки:
— Хоча б до столу не припхавсь,
Бо з мене тхне, як з бочки.
А через тиждень залюбки
Пляшки «давили» разом.
А через місяць, як пробки,
Повилітали з бази.

ЗНАЙШЛИ ВИХІД

— Щось ти, Катре, ніби хвора?
— Та хоч з мосту в воду!
Дала мати курча вчора,
Мовляв, для розводу.
Це ж тепер ані поспати,
Ані відпочити.
Йому ж треба їсти дати,
Треба дати пити.
Треба цуцика заводить,
Що лисиць ганяє.
Мій Іван аж з глузду сходить,
Як курча згадає.
Це ж роботи аж ось поки!
— І що ж ви рішили?
— Та, щоб менш було мороки,
Так ми його... з'їли.

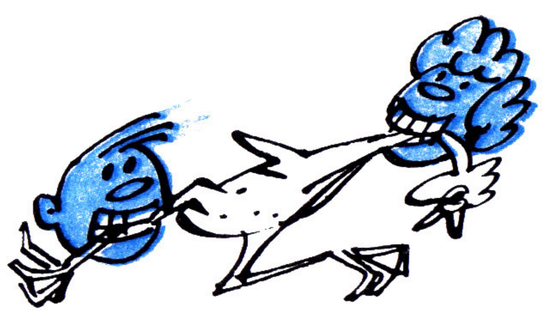

УТОЧНИВ

В буфеті, в темному кутку,
Після якоїсь дози
Жалівся Опанас дружку,
Розмазуючи сльози:
— Ну що це за життя? Збагни.
Як власної зарплати
Не вистачає й на штани,
Хоч замовляй де лати.
Вже ж так працюю, так труджусь,
А без штанів і згину.
— Терпи, братухо, як Ісус,
Та мовчки пий чарчину.
— Ісус, Миколо, інша річ.
Його всі тварі знали.
Йому в канавах кожну ніч
Цуцьки штанів не рвали!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Що це з тобою?
— Ну хто ж тепер носить перманент??

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Бригадир комплексної бригади колгоспу ім. Фрунзе (Івано-Франківська область) т. Курпіта М. С. та бригадир рільничої бригади т. Курпіта І. С. порушили соціалістичну законність, грубо образили колгоспницю цього колгоспу т. Диян М. В. Про це писалося у листі, що надійшов до редакції.

За порушення соціалістичної законності членові КПРС т. Курпіті М. С. оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки, а кандидатові у члени КПРС т. Курпіті І. С. — сувору догану. Секретареві первинної парторганізації колгоспу за ліберальне ставлення до негідних вчинків комуністів оголошено догану.

★ Кобеляцька райспоживспілка подала до облспоживспілки фіктивні звіти про виконання плану закупівлі яєць. Про це нам написали листа. У тому листі розповідалося також про те, що голова райспоживспілки т. Стеблін грубо, нетактовно ставиться до своїх підлеглих.

Заступник голови правління Полтавської облспоживспілки т. Куличков повідомив редакцію, що факти, наведені у листі, повністю ствердились. Директору заготконтори райспоживспілки Овчаренкові та економісту Бутенкові оголошено догану за окозамилювання.

Питання про особисту поведінку т. Стебліна було обговорено на поширеному засіданні правління облспоживспілки, за участю всіх голів райспоживспілок. Поширене засідання правління оголосило т. Стебліну сувору догану і попередило його про неприпустимість такої поведінки.

★ У листі до редакції йшлося про те, що директор Рогачів-Волинського зоотехнічного технікуму Якубовський Д. А. затискує критику й грубо ставиться до підлеглих.

Секретар Житомирського обкому КП України т. Чорнобривцева повідомила редакцію, що факти, наведені в листі, відповідають дійсності.

Бюро Новоград-Волинського міськкому партії, яке розглядало це питання, оголосило т. Якубовському сувору догану з занесенням до облікової картки.

★ Мешканці села Нафтулівки (Хмельницька область) поскаржилися Перцеві на те, що завідуюча їхнім клубом Прозор Н. О. вкрай запустила клубну роботу й сама дуже рідко буває в клубі.

Як повідомив голова виконкому Хмельницької райради т. Данилюк, завклубом Прозор за бездіяльність з роботи знято. Райвиконком вжив заходів до поліпшення обладнання клубу та роботи в ньому.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць

Журнал «Перець» № 5 (568) (на украинском языке). Підписано до друку 19. II. 1966 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 12 487. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 0696. Тираж 765.000.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

EULENSPIEGEL

У МЕНЕ В ГОСТЯХ МІЙ НІМЕЦЬКИЙ ПОБРАТИМ „ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ“ (НДР, м. Берлін)

Без слів.

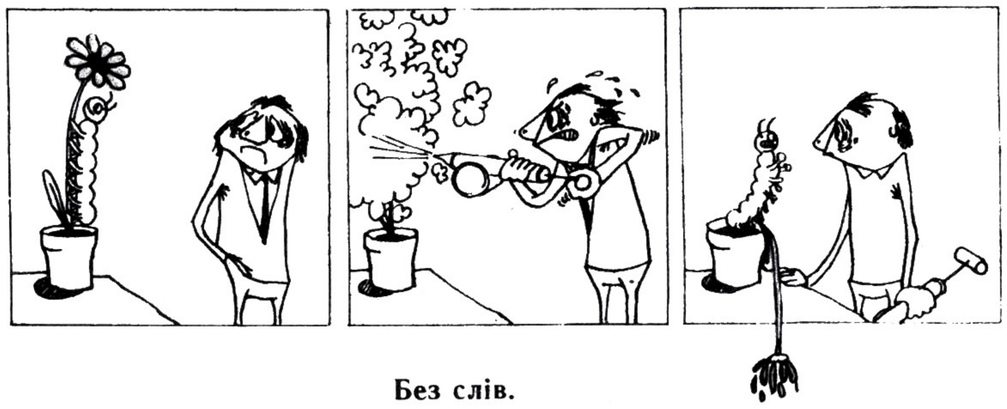

Без слів.

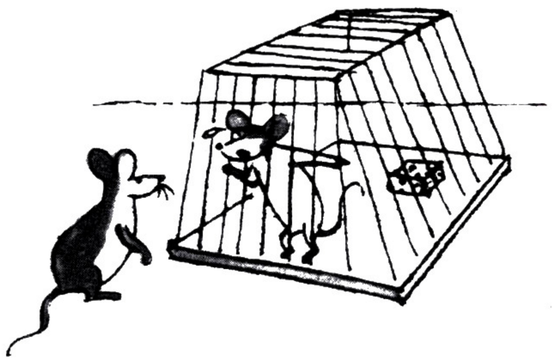

— Ах, яка підлість — підкласти шматок сиру з пластмаси!..

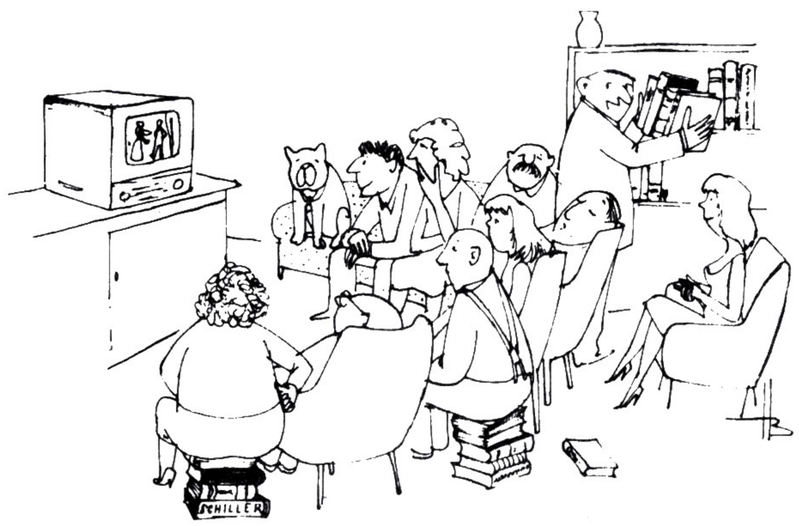

— Нарешті ці книжки на щось згодилися.

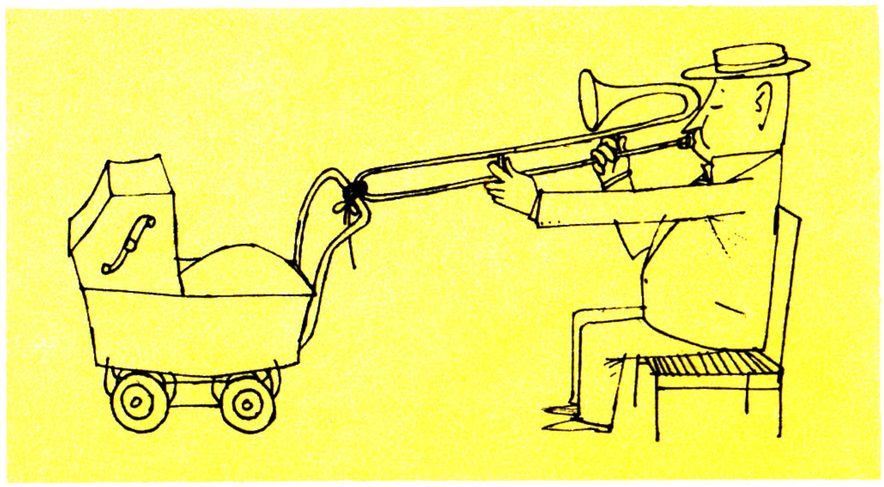

Без слів.

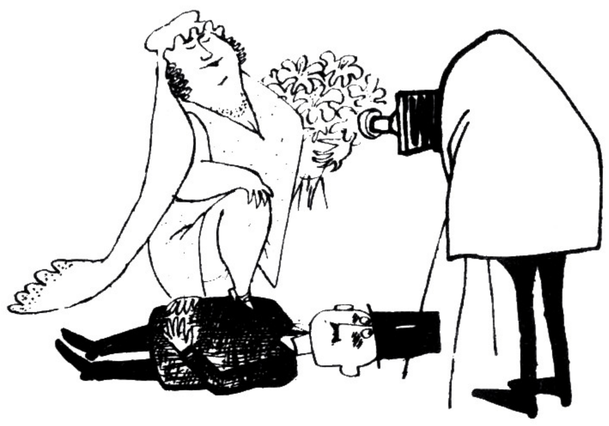

Без слів.

Пегас критика

— Дуже рада, що вам у нас сподобалося. Мій чоловік також каже, що він довго пам'ятатиме цей вечір.

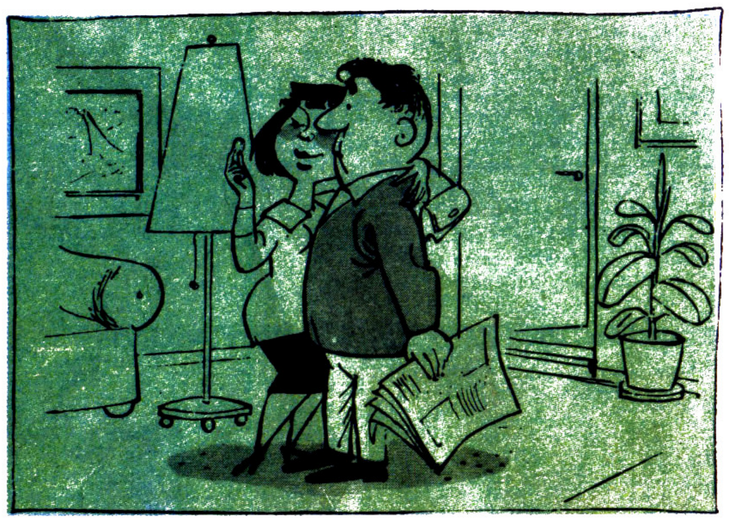

— Цей чудесний гудзик я знайшла в трамваї. Купиш мені до нього костюм?

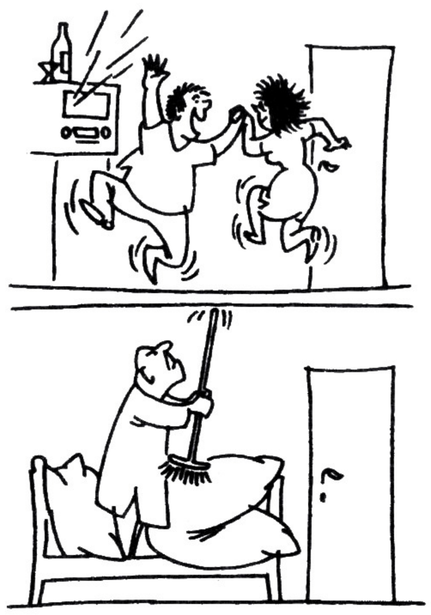

— Наш сусід унизу дуже музикальна людина — завжди стукає нам у такт.

— Я купив квитки на завтрашню виставу. Так що починай уже одягатися!

Індекс 74393